

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/8/2022
Identifikačné číslo spisu:	1216218502
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1216218502.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Agro Čelovce s.r.o., Čelovce 65, IČO: 36 621 269, zastúpeného akl.legal s.r.o., Skuteckého 33, Banská Bystrica, IČO: 36 771 651, proti žalovanej: Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, Dobrovičova 12, Bratislava, IČO: 00 156 621, o zaplatenie 31.437 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7C/178/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2021 sp. zn. 16Co/68/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobou podanou 24. novembra 2016 na Okresný súd Bratislava II (ďalej v texte rozhodnutia aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“), sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu 31 437 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody na poľnohospodárskych plodinách pestovaných žalobcom, ku vzniku ktorej došlo a dochádza preto, že lesná zver v oblasti, v ktorej žalobca hospodári, bola a je dlhodobo premnožená. Tento nežiadúci stav bol spôsobený tým, že orgán štátnej správy na úseku poľovníctva nesprávne realizoval svoje oprávnenia, prípadne ich nerealizoval vôbec a neplnil si svoje povinnosti vo veci riešenia premnoženia stavu zveri na úseku poľovníckeho plánovania v súlade s právnymi predpismi, čím nesprávne úradne postupoval.

2.1. Súd prvej inštancie rozsudkom z 9. mája 2018 č. k. 7C/178/2016-308, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.718,50 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 2.8.2016 do zaplatenia, do 10 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku žalobu zamietol; žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal. Podľa okresného súdu Obvodný lesný úrad Veľký Krtíš svoje kompetencie, vrátane možnosti znižovať počet niektorého druhu zveri, na úseku poľovníctva riadne nerealizoval, následkom čoho došlo k premnoženiu zveri, v čoho dôsledku dochádzalo ku škodám na poľnohospodárskych kultúrach. Túto jeho nečinnosť resp. opomenutie resp. nedostatočné realizovanie oprávnení a povinností vyplývajúcich zo zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon o poľovníctve“) považoval za nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Konštatoval, že žalobcovi vznikla škoda, ktorá predstavuje stratu úrody repky ozimnej. Pokiaľ ide o výšku vzniknutej škody, vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý založil do spisu žalobca na preukázanie výšky škody. Keďže žalovaný nespochybnil vecnú správnosť záverov znaleckého posudku predloženého žalobcom a najmä nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by vyvrátil správnosť záverov posudku, súd z neho vychádzal ako z dôkazu preukazujúceho výšku škody, ktorá žalobcovi vznikla. V súvislosti s príčinnou súvislosťou uviedol, že pokiaľ by si Obvodný lesný úrad Veľký Krtíš (ako aj ostatné orgány štátnej správy na úseku poľovníctva) plnil riadne svoje úlohy v súvislosti s tvorbou, schvaľovaním a kontrolovaním plánov poľovníckeho hospodárenia, nebol by stav zveri taký vysoký (a stále by sa nezvyšoval) a nedochádzalo by k neúmerným škodám na poľnohospodárskych kultúrach.

2.2. Súd žalobcovi priznal iba časť uplatňovanej škody, nakoľko dospel k záveru, že iba časť škody vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Obvodného lesného úradu Veľký Krtíš, nakoľko užívatelia poľovných revírov zodpovedajú za škodu spôsobenú nesprávnym užívaním poľovného revíru. Vzhľadom k tomu, že zistiť a preukázať, aká časť škody vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátu a aká v príčinnej súvislosti s iným protiprávnym konaním resp. z iných dôvodov nebolo možné, resp. by to bolo možné len s nepomernými ťažkosťami, určil tento pomer súd podľa svojej úvahy. Aplikoval pritom čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Uviedol, že Občiansky súdny poriadok účinný do 30.6.2016 takúto možnosť súdu upravoval v ust. § 136. Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 obdobnú právnu úpravu nepozná, hoci takáto právna úprava by aj v súčasnosti zodpovedala princípom všeobecnej spravodlivosti a rozumnému usporiadaniu vzťahov medzi stranami sporu. Preto súd žalobcovi priznal polovicu ním uplatňovanej škody a vo zvyšku žalobu zamietol.

2.3. Žalovaná v konaní namietala pasívnu vecnú legitímáciu, keďže podľa ustanovení § 69 a 70 zákona o poľovníctve za škodu, ktorú si žalobca uplatňuje, zodpovedá užívateľ poľovného revíru a nie štát a taktiež namietala premĺčanie žalovaného nároku. Tieto výhrady považoval súd prvej inštancie za nedôvodné.

3.1. Na odvolania žalobcu aj žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 25. mája 2021 sp. zn. 16Co/68/2019, prvoinštančný rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu zamietol (výrok I.), v napadnutom zamietajúcom výroku rozsudok okresného súdu potvrdil (výrok II.) a žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania (výrok III.). Odvolací súd sa stotožnil s podstatnou námietkou žalovanej, spočívajúcou v tom, že náhradu škody spôsobenej poľovníctvom, zverou a na zveri upravuje osobitný právny predpis, ktorým je zákon o poľovníctve, a preto nie je daná zodpovednosť štátu za škodu, ktorú si uplatňuje žalobca v tomto konaní. Nárok na náhradu škody v zmysle zákona o poľovníctve predstavuje prípad tzv. osobitnej zodpovednosti za škodu, pričom zákon o poľovníctve je v danej veci lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Zákon o poľovníctve ako lex specialis v ustanoveniach § 69 a § 70 ustanovuje subjekt zodpovedný za náhradu škody, subjekt oprávnený domáhať sa náhrady škody, ako aj podmienky vzniku zodpovednosti za škodu a osobitné predpoklady pre uplatnenie tohto nároku. V ostatných neupravených otázkach sa subsidiárne uplatnia všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu, pričom na prejednanie a rozhodovanie sporu vzniknutého z občianskoprávnej zodpovednosti sú vecne príslušné súdy. Zodpovednosť za škodu spôsobenú zverou je ustanovená ako objektívna zodpovednosť užívateľa poľovného revíru; užívateľ poľovného revíru je povinný nahradiť škodu, ktorá bola v poľovnom revíri spôsobená nesprávnym užívaním poľovného revíru, pričom ani výluky z tejto zodpovednosti nezakladajú zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú zverou podľa zákona o poľovníctve, na čo poukázal i súd prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak bola škoda spôsobená nesprávnym užívaním poľovného revíru, potom je vždy daná zodpovednosť užívateľa poľovného revíru za škodu spôsobenú zverou podľa zákona o poľovníctve. Zároveň krajský súd poukázal na subsidiárnu povahu zodpovednosti štátu. Náhrada škody z výkonu verejnej moci proti štátu (jeho prípadná zodpovednosť), nemá povahu všeobecného inštitútu, ktorý by ako jediný reparoval všetky potenciálne škody vzniknuté poškodenému subjektu. Nemožno preto pripustiť, aby sa poškodení domáhali náhrady škody priamo proti štátu bez toho, aby sa aspoň pokúsili vymôcť dlžné peniaze od toho, kto primárne za škodu zodpovedá. Žalobca v konaní uviedol, že nárok na náhradu škody

spôsobenej zverou na poľnohospodárskych plodinách, ktorá mu mala vzniknúť v roku 2013 a ktorú si uplatňuje od žalovanej v tomto konaní, si v zákonom stanovených prekluzívnych lehotách neuplatnil od subjektu, ktorý za škodu zodpovedá podľa zákona o poľovníctve, t. j. od užívateľa poľovného revíru. Už len z tohto dôvodu bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu (nielen čiastočne) zamietnuť a z týchto dôvodov odvolací súd odvolacie námietky žalobcu proti zamietajúcemu výroku napadnutého rozsudku považoval za v celom rozsahu neopodstatnené.

3.2. Nad uvedený rámec odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci vyvodzovanej zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup chýba základný zodpovednostný prvok spočívajúci v protiprávnosti, pretože nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti, na plnenie ktorej by štát bol zaviazaný.

3.3. Odvolací súd sa stotožnil s vyjadrením žalovanej, že súd prvej inštancie (vo vyhovujúcej časti) nesprávne posúdil príčinnú súvislosť medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom žalovanej a škodou, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená premnoženou zverou, keď poukázala na to, že vzhľadom na povinnosti, ktoré užívateľovi poľovného revíru vyplývajú zo zákona [§ 26 ods. 1 písm. a), písm. i) v spojení s § 30 ods. 9 zákona o poľovníctve] ani prípadné nízke schválené plány lovu jednotlivých druhov zveri nie sú dôvodom, aby užívateľ poľovného revíru neplnil svoju povinnosť hospodáriť v poľovnom revíri tak, aby dosiahol a udržiaval v poľovnom revíri normovaný kmeňový stav zveri. Ďalej poznamenal, že ak súd prvej inštancie skonštatoval, že je nemožné zistiť a preukázať, aká časť škody bola spôsobená premnoženou zverou a aká časť škody bola spôsobená zverou, ktorej stav by sa blížil k normovaným stavom, potom tento neistý a nepreukázaný záver o príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatneným nárokom na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená premnoženou zverou, nemôže založiť zodpovednosť štátu za takto vzniknutú škodu.

3.4. Po vecnom a právnom zhodnotení relevantných skutočností odvolací súd v súlade s odvolacou argumentáciou žalovanej, dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené základné predpoklady zodpovednosti žalovanej za nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú zverou, osobitné predpoklady pre uplatnenie tohto nároku, subjekt zodpovedný za náhradu škody ako aj subjekt oprávnený domáhať sa náhrady škody upravuje zákon o poľovníctve, podľa ktorého mal žalobca postupovať a nepostupoval, pričom zodpovednosť štátu (v prípade ak je daná), má iba subsidiárnu povahu.

4.1. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť nahradiť mu škodu v požadovanom rozsahu a trovy konania v plnom rozsahu, prípadne, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že ho zaviazá na náhradu trov dovolacieho konania. Podľa názoru žalobcu odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku nesprávneho úradného postupu (body 72. až 75. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Dovolateľ tvrdil, že orgány verejnej moci porušili právne povinnosti, konkrétne príkazy podľa ustanovenia § 74 ods. 2 písm. j) a r) zákona o poľovníctve. Dovolateľ podľa svojho vyjadrenia identifikoval mnohonásobné porušenie pravidiel stanovených právnymi predpismi vo sfére poľovníckeho plánovania, teda identifikoval mnohonásobné a dlhotrvajúce nerešpektovanie zákonných príkazov zo strany ich adresátov - orgánov verejnej moci, pri výkone verejnej moci. Rozporujúc záver odvolacieho súdu, dovolateľ mal za to, že pravidlá správania sa orgánov verejnej moci na úseku poľovníckeho plánovania nie sú stanovené ako ciele, ku ktorým sa má orgán verejnej moci priblížiť, ale ako konkrétne činnosti (povinnosti); sú predpismi verejného práva formulované ako príkazy pri výkone verejnej moci. Podľa dovolateľa užívateľa poľovných revírov plnia svoje povinnosti v súlade so zákonom, pričom ale tento stav je neudržateľný, čo vyhodnotil ako následok zlyhania štátu. Toto zlyhanie je následkom dlhodobejšieho nedodržiavania zákonom stanovených povinností a verejnoprávných príkazov v oblasti poľovníckeho plánovania.

4.2. Podľa názoru žalobcu odvolací súd nesprávne právne posúdil aj otázku príčinnej súvislosti (body 80. a 81. odôvodnenia). Záver odvolacieho súdu úzko súvisí s jeho právnym názorom ohľadne absencie porušenia právnej povinnosti. Dovolateľ zastával názor, že orgány verejnej moci majú práve kontrolné a koordinačné povinnosti, k čomu majú aj dostatok podkladových informácií, jednak z výkonu svojej vlastnej pôsobnosti (lokálny pohľad) a jednak od poradných orgánov (širší pohľad). Ak odvolací súd argumentoval, že užívateľ poľovného revíru má možnosť navrhovať zmeny plánu poľovníckeho hospodárenia, prípadne žiadať o úpravu stavu zveri alebo mimoriadny odlov, nevykonanie týchto

oprávnení nepredstavuje per definitionem nesprávne užívanie poľovného revíru, a teda nezakladá zodpovednosť užívateľa poľovného revíru. Práve z tejto úvahy dovolateľ vyvodil, že kontrolná a regulačná pôsobnosť orgánu verejnej moci (okresného úradu) je kľúčová pre dosiahnutie účelov sledovaných legislatívou na úseku poľovníckeho plánovania. Aktivity užívateľov poľovných revírov teda nemajú vplyv, ktorý by oslaboval príčinnú súvislosť medzi v rámci bodu 5.1. argumentovaným nesprávnym úradným postupom orgánov verejnej moci a škodou, ktorú dovolateľ utrpel. Podľa dovolateľa je argumentácia dovolacieho (asi má na mysli odvolacieho) súdu jednak v oblasti porušenia právnej povinnosti ako aj príčinnej súvislosti striktná a formalistická, odkláňajúca sa od účelu a cieľov, ktoré sa poľovníckym plánovaním sledujú.

4.3. Dovolateľ namietal aj zhrnutie rozsudku odvolacieho súdu, podľa ktorého „v danom prípade nie sú splnené základné predpoklady zodpovednosti žalovanej za nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú zverou, osobitné predpoklady pre uplatnenie tohto nároku, subjekt zodpovedný za náhradu škody ako aj subjekt oprávnený domáhať sa náhrady škody upravuje zákon o poľovníctve, podľa ktorého mal žalobca postupovať a nepostupoval, pričom zodpovednosť štátu (v prípade ak je daná), má iba subsidiárnu povahu“. Nesprávnosť právneho posúdenia dovolateľ videl v záveroch o absencii protiprávnosti konania, ako aj k téme príčinnej súvislosti. Dovolateľ zotrval na právnom stanovisku, že užívatelia poľovných revírov sa správajú konformne so zákonom, za danej situácie u nich nedochádza k nesprávnemu užívaniu poľovného revíru, čo dovolateľovi znemožňuje účinne sa domáhať náhrady škody od dotknutých užívateľov poľovných revírov. V tomto prípade je preto namieste využiť subsidiárnu zodpovednosť štátu.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie považuje za nedôvodné. Navrhla preto dovolanie zamietnuť a zároveň požiadala o náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. V ustanovení § 421 CSP je zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu. Prípustnosť dovolania je upravená tak, že je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

10. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Civilný sporový poriadok v § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Dovolaťel je povinný uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. V danom prípade žalobca namietol tri oblasti, v ktorých odvolací súd pochybil, z ktorých vyvodil prípustnosť jeho dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP.

11. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o otázku skutkovú). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

12.1. Žalobca uviedol, že odvolací súd nesprávne posúdil otázky nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci (bod 5.1. dovolania) a príčinnej súvislosti (bod 5.2. dovolania). Poukázal pritom aj na časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu (body 72. až 75. odôvodnenia resp. body 80. až 81. odôvodnenia).

12.2. Z napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že tieto dve otázky odvolací súd skúmal tak povediac navyše. Odvolací súd dôvodil, že náhradu škody spôsobenej poľovníctvom, zverou a na zveri upravuje osobitný právny predpis, ktorým je zákon o poľovníctve, a preto nie je daná zodpovednosť štátu za škodu, ktorú si uplatňuje žalobca v tomto konaní. Ako sám uvádza v bode 71. žalobu bolo potrebné už len z týchto dôvodov podrobne rozvinutých v rozsudku zamietnuť. Voči tomuto právnomu posúdeniu dovolateľ relevantnú právnú otázku nepoložil.

12.3. K otázkam nesprávneho úradného postupu a príčinnej súvislosti sa odvolací súd vyjadril už len „nad rámec uvedeného“. Uvedená argumentácia (body 72. a nasl. rozsudku odvolacieho súdu) ide v danej veci nad rámec nevyhnutých dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu. Je to skôr časť odôvodnenia pripojená ako obiter dictum, ktorou krajský súd podporil svoj právny názor ďalšími dôvodmi. Ak by v týchto čiastkových témach dospel odvolací súd k opačným záverom, nemalo by to na meritórne rozhodnutie zásadný (meniaci) vplyv, keďže nosným dôvodom zamietajúceho rozsudku bolo zistenie, že podmienky vzniku a uplatnenia zodpovednosti za škodu spôsobenú zverou obsahuje zákon o poľovníctve, na základe ktorého si žalobca ale škodu neuplatnil, pričom zodpovednosť štátu má iba subsidiárnu povahu. K otázke zodpovednosti podľa zákona o poľovníctve však dovolanie neuvádza nič také, čo by mohlo naplniť vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP. Pokiaľ teda ide o otázky nesprávneho úradného postupu a príčinnej súvislosti, ide o otázky, na ktorých odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil. Nenapĺňajú tak podmienku prípustnosti v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

12.4. Ak v dovolaní absentuje vyššie uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa ustálila na názore, podľa ktorého sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP, resp. § 432 ods. 2 CSP (rozhodnutie NS SR sp. zn. 9Cdo/73/2020).

12.5. V prejednávanej veci ide podľa dovolacieho súdu práve o takýto prípad. Pokiaľ išlo o uplatnenie zodpovednosti podľa zákona o poľovníctve, na ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie žalobu zamietnuť, dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod dostatočným spôsobom. V bode 5.3.4. dovolania

uviedol, že je nesprávnym právnym názorom, pritom ale poukázal iba na tie časti dovolania, ktoré sa zaoberali nesprávnym úradným postupom a príčinnou súvislosťou. Teda argumentoval tými časťami dovolania, kde namietal nesprávne právne posúdenie otázok, od ktorých napadnuté rozhodnutie nezáviselo. Svoju argumentáciu nijako bližšie nepodložil, ani nepodporil ďalšími dôvodmi, prípadne odkazom na judikatúru.

13. Dovolacia argumentácia dovolateľa tak nezodpovedá požiadavkám stanoveným v § 421 ods. 1 písm. b) ani c), v spojení s § 431 až 435 CSP, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol (konkrétne) právnu otázku, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, neuviedol, ako ju riešil odvolací súd ani to, ako mala byť (konkrétne) právna otázka správne riešená. Dovolací súd poznamenáva, že samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobou uplatneného nároku, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP a § 431 až § 435 CSP

14. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd skonštatoval, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP nie je daná a dovolanie žalobcu ako neprípustné postupom podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

15. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP), a preto jej dovolací súd priznal voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.